

25. Szám.

usztig Fanni,
iksa, Obláth

Forgó bácsi
atokat tér
jük.

z felhivást
b idő alatt
növekedve
r szép ha-
endes heti

inte fölös-
uj sora-
kötetéhez.
j társakat
rez, abban
mel igyek-
mük telik

szélést,
képekkel
ob elbe-
őbb köl-
g rovatai
ést Forgó

j sorako-

bácsi.

endelésü-

lata, a
(t) inté-
tala.

um-épület.
en.

BORISKA. Vizsga előtt és vizsga után. (Lásd a 410. lapon.)

XXXII. kötet, 26. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1887. június 26-án.

DANI JUTALMA.

— Elbeszélés képekkel. —

(Vége)

— AZT A TERVET egészen jónak találta és nagy reményekkel lépett be a vén Gergely házába. Gyors léptekkel ment az öreg szobája felé; de amint a kilínesre tette a kezét, szinte ijedten állt meg egy pillanatra, mert a szobából kinos jajgatás, nyöszörgés hallatszott.

— Mi ez? Csak nem történt valami baja?

Benyitott és most még nagyobb ijedtséggel állt meg. Történt biz ott baj, mert az öreg Gergely a szoba közepén feküdt, rángatózva, vergődve, nyöszörögve. Dani odasietett hozzá.

— Gergely bácsi! Gergely bácsi, mi a baja?

De az öreg nem felelt semmit.

Dani letérdelt hozzá és rázogatta, ismét a nevéen szólította, de hiába. Az öreg csak nyöszörgött, de nem felelt. Már ez veszedelmes állapotnak látszott s Dani egy pillanatig gondolkozott, mit tegyen.

— Legelőször is az ágyra fektetem, ne heverjen itt a földön.

Erős fiu volt, az öreg pedig töpörödött kis emberke, nem igen nehéz. Egy kis erőfeszítéssel Dani fölemelte és oda cipelte az ágyhoz, föl is fektette rá, feje alá rakta a vánkosokat, aztán vizet hozott és locsolta az öreget, a szájába is töltött friss vizet. Gondolta, hogy ettől talán föl-eszmél. Nem is csalódott, mert kis idő múlva a vén Gergely fölnyitotta a szemeit és eleinte tévedezve tekintett körül, de aztán rá ismert Danira. Nagy ijedtség látszott a tekintetén.

— Hah! Eljöttél, hogy kirabolj... meglested, mikor jöhetsz...

— Ugyan mit gondolsz, Gergely bácsi! Dehogy akarom én kirabolni! Kérni akartam valamire, de most már arról nem beszélhetek, mikor látom, hogy olyan nagyon beteg.

— Beteg... beteg... igen... beteg vagyok, de nem nagyon beteg. Nem akarok nagyon beteg lenni... nem akarok meghalni!... Van doktor, van orvosság, meg tudom fizetni...

— Akarja, hogy orvost hívjak?

— Igen, orvost... a legjobb orvost... kap, amit csak kíván... de én nem akarok meghalni... nekem van pénzem... meggyógyíthat! Hamar orvost!

— Mindjárt hívok. Aztán majd este ide nézek, hogy jobban van-e már?

A jó fiu megfélekedezett minden egyébről, csak orvost keresett és a mint rátalált egyre, maga vezette el a kapuig.

— Alkalmasint szükséges lenne valaki, a ki ápolja a beteget, szólta Dani. Én szívesen tenném, de nem tudom, engedni-e mesterem? Előbb meg kell kérdeznem.

— Soha se aggódjál ezen, fiatal barátom, felelé az orvos. Csak menj dolgozdra, majd én itt intézkedem, ha szükségét látom.

Dani távozott, az orvos pedig be ment a beteghez. Komoly, tapasztalt öreg orvos volt és a mint megvizsgálta az öreget, még sokkal komolyabb lett az arcza. A vén Gergely pedig ezt észrevette.

— Veszedelmes az állapotom, mi? Segítsen, doktor... megfizetem... nem

vagyok én szegény ember ... mentsen meg ... jól megfizetem.

— Amit tenni lehet, megteszek ... de az emberi tudomány gyarló, kedves barátom. A Gondviselés megmentheti ... de az ember legyen mindenre kész. Kötelességem önt figyelmeztetni, hogy baja valóban veszedelmes és ha van valami elintézni valója, mondja meg. Ha aztán meggyógyul, nem baj, hogy óvatos volt.

A beteg, vén ember néhány pillanattig mereven nézett az orvosra. Aztán csüggedten mondá:

— Ugy ... ugy ... tehát vége ... nincs mentség.

— No, azt nem mondtam ...

— De azt mondta. Most már tudom. Csak mondja meg igazán, meddig élhetek ... most már intézkedni akarok ... van, amit el kell mondanom. Ön becsületes embernek látszik ... önnek mondom el.

— Akkor ne késsék. Órái meg vannak számlálva. Amit rám biz, azt teljesíteni fogom.

— Igen ... igen ... de azt nem könnyű elmondani ... mert én nagy bünyös vagyok ... ne ijedjen meg, nem lop-tam, nem raboltam ... csak nagyon szerettem a pénzt, kincset gyűjtöttem ... ott van a szekrényben ... és volt két kis rokonom ... a testvérem gyermekei, kik árván reám maradtak, de én sajnáltam tőlök a falat kenyeret és megtagadtam és idegeneknek a kezére adtam őket. A leányka neve Ágnes ... azt nem is tudom, hová lett; egy madárkereskedőhöz adtam, aki megkedvelte, de az meghalt és a leányka eltűnt. A fiu itt volt nálam,

de mint idegen ... majd el is fog jönni ... Dani a neve, gondoskodtam róla ... igen ... nem adtam ugyan neki semmit, de volt rá gondom ... mondja meg neki, hogy ne haragudjék ... azt hittem, ki akar rabolni, azért kergettem el, de ő jó fiu ... keresse meg a testvérét, ha lehet, és a pénzem ... oh! Az én sok szép pénzem ...!

A vén Gergely nem szólhatott tovább. Hangja elakadt, még egy nagyot sóhajtott és meghalt.

Dani visszatért volt rendes munkájához, mitsém gyanítva, hogy az öreg Gergelynél mi történik tovább. Ott az orvos, az majd intézkedik, Danira nincs szükség. De jó is, hogy nincs rá szükség, mert így legalább van ideje, hogy törje a fejét: mitevő legyen. Szépen kifőzött terve dugába dőlt, a vén Gergely házikójába nem viheti azt a komédiás leányt, a kit meg akar menteni. Igen, de most már hová vigye?

Hiába töprengett, nem tudott semmi okosat kitalálni. Hátha abba hagyná az egészszet?

— Nem, nem hagyom abba! Azt a szegény kis leánykát agyon kinozzák ... és én megígértem neki, hogy megszabadítom. Bizonyosan számít reá ... nem teszem bolonddá, az csunyaság volna. Jó az Isten, majd megsegít.

És mikor délre járt az idő, sietett ama korcsma felé, ahol Ágneskével kellett találkoznia.

Nem várt sokáig. Jött a kis leány, kezében a kancsóval, melyben bort kellett volna vinnie a komédiásnak. Dani semmi egyébre nem gondolt, csak arra, hogy mi-

előbb messze legyen a leánykával. Kézen fogta.

— Most szaladj velem, a hogy csak bírsz, hogy mielőbb messze legyünk innen. Ha keresnek, ne találjanak nyomodra.

Futottak több utcán végig, míg végre kifogyott a lélekzetök. Dani már olyanformát is gondolt, hogy elég távol vannak a veszedelmes komédiástól, most már mehetnek lassabban.

— Most már ne fussunk... bizonyosan elfáradtál.

— El ám... de az nem baj, csak megszabaduljak.

— Ne félj semmit, most már megmenekülsz.

— Oh, csak ránk ne találjanak! Akkor örökre hálás leszek irántad, kedves jó...de nini! Hiszen azt sem tudom, mi a neved?

— Az ám! Az én nevem Dani. De én sem tudom, hogy hívnak téged.

— Az én nevem Ágnes.

Dani elgondolkozott.

— Ágnes... Ágnes... furesa, mintha valahonnan emlékezném e névre, hogy sokat hallottam...pedig nem ismerek senkit ilyen névvel. No mindegy, ezen most nem aggódom. Inkább azon gondolkozunk, hogy ebédeljünk. Bizonyosan éhes vagy, ugy-e Ágnes?

— De nagyon.

— Már pedig a mesteremhez nem vihetek hivatlan vendéget. Amott van egy kis korcsma, oda betérünk és eszünk valamit.

— Igen, de azt meg kell fizetni... és nekem nincs pénzem.

— Van nekem. Ha nem is sok, de annyi van, hogy rendelhetünk egy kis ebédet.

Pár percz mulva ott ültek egy kis koresmában és jóízűen falatoztak. A kis leány mohón nyelte az ételt, ugy, hogy felünt Daninak.

— Ugy-e éhes voltál? Talán még éhezettetek is azok a gonoszok?

— De mennyire! Mindig csak holmi maradékot kaptam... azt is sokszor elvonták tőlem büntetésül, ha nem birtam eleget táncolni.

— A semmirevalók! No de most már megehetik maguk a maradékot és táncolhatnak is maguk. Az én mesterem nagyon jó ember, majd ő kitalálja, hogy mit csinálj és hova menj.

Ebben megnyugodtak, de még be sem fejezték szerény ebédjüket, mikor Ágneske ijedten fölkiáltott:

— Oh, nézd csak, a kancsót meg ezt a tizezt magammal hoztam...pedig ez nem az enyém, hanem a komédiásé...

— Az ám. Ezt vissza kell hozzá juttatni. No, nem nagy baj, majd én mindjárt elviszem abba a koresmába, a hová járni szoktál volt. Ott bizonyosan keresni fognak s megmondom, hogy adják vissza neki. Megyek mindjárt, te addig maradj itt és várj meg. Negyedóra mulva itt leszek ismét.

Ez nagyon jó terv volt. Dani kifizette az ebédjüket s megkérte a koresmárost, hogy a kis leány várhasson, míg ő viszatér.

— Csak maradjon, a meddig tetszik, felelé a jószívű koresmáros.

Dani elindult, Ágneske pedig várt. Tudta, hogy messze van, a hova Dani

indult, jó ideig kell rá várakoznia. Mivel pedig a várakozás unalmas, tehát olyanformát gondolt, hogy kiáll az ajtóba és

nézegeti az utcán járókelő népet. Nem sejtette, mi lesz ebből.

Mert alig állt ott néhány perczig,

ITT AZ IRÁS. (Lásd a 409. lapon)

hirtelen vállon ragadta valaki és egy ismerős, borzasztó hang ráfördedt:

— Hát itt vagy drágalátos madárkám, mi? Szökni akartál, mi? Csakhogy

nem sikerült ám oly könnyen, mert utba igazítják az embert, a kik látják a szökevényt. Előre!

És karon ragadva a kis leányt, dur-

ván vitte magával. Ágneske alig birt föl-
ocsudni rémületéből, alig tudta elhinni,
hogy vége szép reményeinek; rá talált az a
gonosz komédiás és viszi vissza abba a bor-
zasztó bódéba, hol annyi szenvedésen ment
keresztül. Mikor kissé magához tért, ellen-
kezni kezdett, kiabált, segítséget kért az
emberektől, de mihamar abba hagyta.
Mert a komédiás kegyetlenül ráütött és
mikor egyik-másik ember meglepetve
nézte ezt a furcsa dolgot, a ravasz kópé
így szólt:

— Lássák, ilyen baja van az ember-
nek a rosz gyermekkel. Megszökik hazul-
ról, a hol egy kis rendre szoritják, képes
eltagadni atyját-anyját! Oh, hát nem szo-
moru ez?

És az emberek még a komédiást saj-
nálták. azt hitték, valami vásott, rosz
gyermeket visz haza. Szegény Ágnesnek
le kellett mondani a reményről, hogy
valaki segítsen rajta. Nem oktatta senki
arra, hogy soha sem szabad kétségbeesni
és sokszor a Gondviselés akkor küldi a
segélyt, mikor az ember már nem is hiszi
lehetségesnek.

Egy fiatal fiu jött szembe. Csinosan
volt öltözve és nagyon sietni látszott.
Majdnem el is haladt mellettök, de a siró
leányka mégis magára vonta figyelmét.
És hirtelen nagy örömmel kiáltá:

— Nini! Ágneske, csakugyan ő!

A leányka meglepetve pillantott fel,
de aztán ő is felkiáltott:

— Ferkó! Kedves Ferkó! Oh, szaba-
dits meg!

— Ne félj semmit, ha engem látsz,
szólt a kis fiu vitézül. Látom, bánt ez az

ember. Hallja-e, rögtön bocsássá el ezt a
leányt.

A komédiás gunyos megvetéssel né-
zett Ferkóra.

— Jó lesz, ha odább állsz, ficzkó!
Mi közöd a mi dolgunkhoz? Azt teszem a
leányommal, ami nekem tetszik.

— A leánya? Igen? No most már
látom, itt valami nagy gonoszság lappang.

— Elhallgatsz, te kis tacsó! Előre
leány!

— De nem addig van az! szólt Ferkó
bátran. Másnak mondhat effélet, de nekem
nem, mert én nagyon jól tudom, hogy
Agneske kicsoda. Várjon csak, mindjárt
máskép fog beszélni. Hé, rendőr jöjjön ide!

Nem messze a sarkon állt egy rendőr
s a hívásra gyorsan közeledett, mert már
eddig is föltűnt neki a pörlekedés. És a
mint a rendőr közeledett, a komédiás
egyre ijedtebbnek látszott. Sehogysem
bizott a dologban... ez a fiu ismeri Ág-
nest... tanukat hoz... bebizonyítja, hogy
nem volt joguk ott tartani a komédiás
bódében, nem a leányuk... Ebből még
nagy baj lehet.

Mindezt gyorsan végig gondolta a
komédiás és hirtelen eleresztette a kis
leányt. Aztán fenyegetőleg mondá:

— Megálljatok, majd megbánjátok
még ezt.

De most hamarjában jónak látta ugy
elfutni, hogy egy percz mulva már nem
lehetett látni. Ferkó és Ágnes pedig csak
azt kívánták.

— No gyerek, mi a baj? kérdé a
rendőr.

— Most már semmi, felelé Ferkó.
Nem akartam egyebet, csak hogy az gono

ember eleressze Ágneskát. El is eresztette, mihelyt rendőrt látott.

— De nekem tudnom kell, mi történt. Ki volt az az ember és mért akarta magával hurcolni ezt a kis leányt?

— Már azt én bizony nem tudom. Ágnes, ha tudod, mondd meg.

Ágnes röviden el is mondta, hogy az az ember komédiás, amott egy nagy piacon van a bódéja, oda őt becsalták, ott kinozták, nem eresztették el, de ma végre sikerült megszöknie s most nagy kinozója rátalált, s régi jó barátja Ferkó, megszabadította.

— Majd nyomára járok, szólt a rendőr. Ha így van, majd megkapja érdemlett büntetését.

Ezzel a rendőr gyorsan távozott.

— No most jőjj szaporán velem Ágnes, szólt Ferkó. Épen téged akartalak megkeresni és a madárkereskedésbe indultam; azt hittem, hogy még ott vagy.

— Oh, hát nem tudod? Hiszen az öreg madárkereskedő meghalt... épen akkor jutottam ilyen bajba...

— Meghalt?! Ejnye, sajnálom. Velem igazságtalanul bánt ugyan, de ő azt nem hitte nekem, pedig javamra vált, mert ha el nem kerget, nem kerültem volna mostani jó helyemre.

— Hát hol vagy most? Oh, mindig vártalak, hogy eljössz.

— Igen ám, de nem lehetett. Sokszor készültem, de nem volt rá időm, aztán falura mentünk gazdámval. Egy jeles orvos fogadott magához kis inasnak, és ez ám a szerencséd neked is Ágnes, mert így tudtam meg egy igen fontos dolgot rólad. No de hosszabb és komolyabb dolog, nem

beszélhetem el itt az utcán. Jőjj hamar velem.

— Most nem mehetek. Vissza kell térnem a korcsmába, ott vár valaki s eddig már bizonyosan visszatért oda.

— Kicsoda?

— Majd elmondom később, most csak siessünk... neki köszönhetem, hogy megszabadultam... olyan nemes, derék fiu! Nélküle te sem találkoztál volna velem. Majd azután elmondod, ami mondanivalód van. Jőjj!

Ferkónak nem volt egészen kedvére, de már csak ment s nem sokára eljutottak a kis korcsmába. Dani már csakugyan ott volt és javában aggódni kezdett, hová lett az ő kis védenceze, — mikor Ágnes belépett Ferkóval.

— No, csakhogy megkerültél! szólt Dani. Már félttem, hogy valami bajod esett. Hát ez kicsoda, a ki veled jött?

— Ez Ferkó... az én régi jó barátom. Ezer szerencse, hogy találkoztam veled, mert a gonosz komédiás rám akadt és már magával akart hurcolni, mikor Ferkó meglátott és megszabadított.

— Ez már derék, így aztán jó barátunk leszünk! szólt Dani és kezét nyújtott Ferkónak. A ki Ágnes barátja, az Daninak is barátja.

— Dani?! szólt Ferkó meglepetve. Hát te az Ágneske testvére vagy?

— A testvére? Az nem, felelé Dani nevetve. De akár testvéremnek fogadom. Hanem mért kérdezel ilyen furcsát?

— Az nem furcsa, hanem egészen természetes. Azt hittem, hogy Ágnes rátalált a testvérbátyjára, a kit Daninak hiv-

nak és a ki egy vén zslugorinál, az öreg Gergelynél lakott egykor.

— De hisz az csakugyan én vagyok! kiáltá Dani.

Jó ideig bámulva néztek egymásra, nem tudva, mit gondoljanak.

Végre Dani szólalt meg újra:

— Beszéljünk csak okosan, kedves Ferkó barátom. Mondd el, mit tudsz?

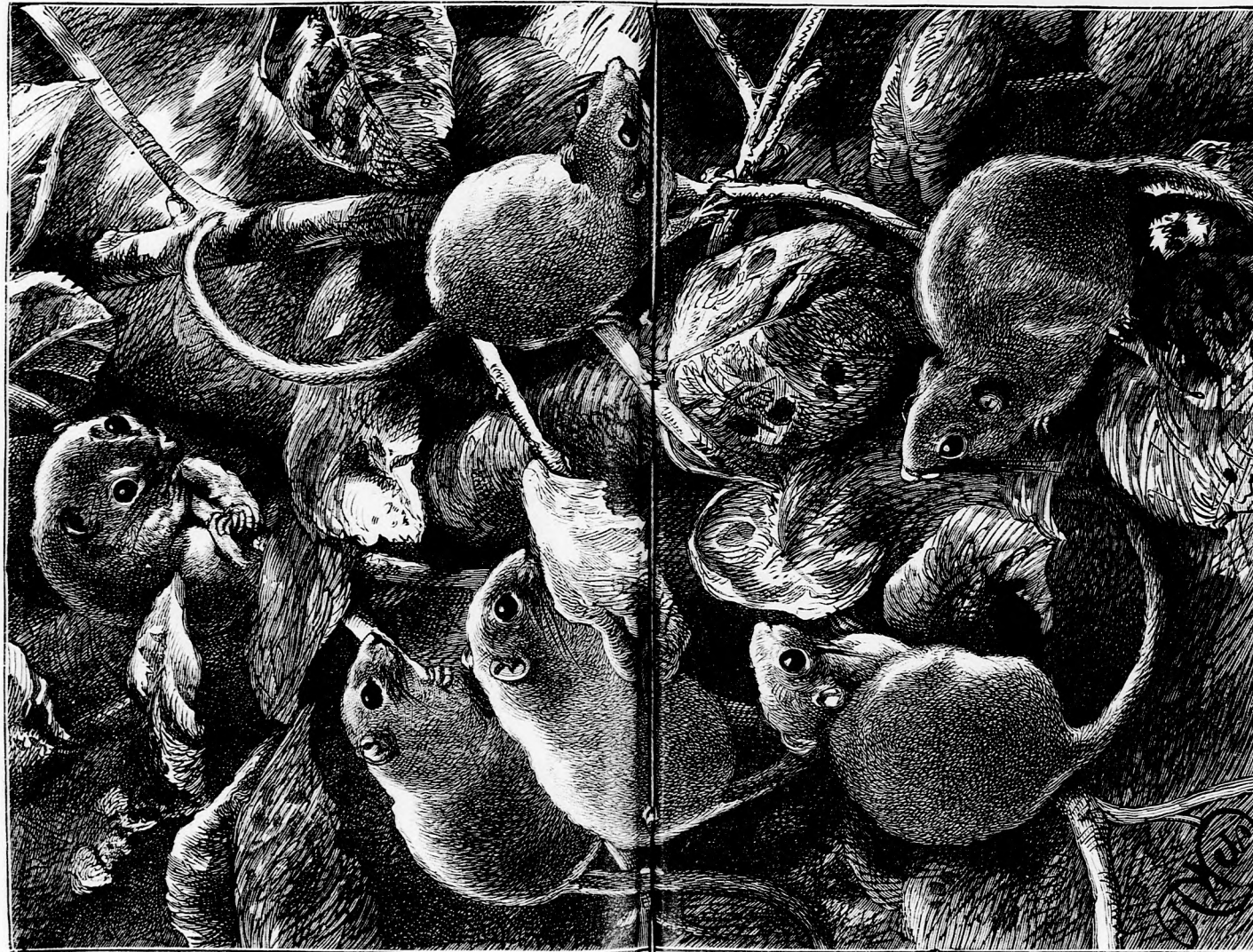
— Hisz ép azért indultam Ágnes fölkeresésére. Hát az ugy volt, hogy a gazdám, mint Ágnesnek már mondtam is, jeles orvos. Ma reggel beteghez hívták, egy igen szegénynek látszó öreg emberhez, a kit Gergelynek hívnak...

— Tudom, hiszen épen én hívtam, szólt közbe Dani.

— Hát hogy a gazdám visszatért, én épen a szobában voltam, mikor elbeszélte, hogy sajátságos dolog történt vele: egy betegnél volt, a ki rövid idő alatt meg is halt és mikor érezte, hogy már nincs segítség, elbeszélte az orvosnak, hogy nyomja valami a lelkét. A testvére két kis

gyermeke maradt reá, de ő nagy fősvénységében nem akarta őket tartani s a fiút valami mesteremberhez adta, a

leányt pedig egy madárkereskedőhöz, a ki nagyon szerette a gyermeket. Az öreg Gergely pedig gazdag ember volt és

vagyon a két gyermeké. Most már ezeket elő kellene valahol keresni, s a fiút, Danit, tudja is a gazdám, hol keresse; de a leány-

kát, Ágnest, nem találja. Ekkor én neki bátorodva, megmondtam a gazdámnak, hogy én ismerem azt a kis leányt,

hogy ha kell, előmutathassam. Itt az irás, (Lásd a képet a 405. lapon.)

Dani és Ágnes alig tudták hinni, a mit hallottak. De Ferkó nyugodtabb volt s így szólt tovább:

— Tudod, Ágnes, mindig kíváncsi voltál, kit ábrázol az a képecske, melyet a nyakadra fűzve hordtál. Én azt hiszem, az az édes anyád képe volt.

— Kép? szólt Dani hévvel. Nekem is van egy ilyen képem. Ime!

Elővette és megmutatta. Ágneske egyszerre fölsikoltott és ő is előmutatta a magáét. Teljesen egyforma két képecske volt. Dani majd kiugrott a bőréből örömeiben. Ölébe vette Ágneskét, összecsókolta, majd megfojtotta.

— Ugy van, most már semmi kétség! Te az én hugocskám vagy, az én kedves testvérem. Oh, milyen jó a Gondviselés! Saját édes testvéremet mentettem meg!

— Ez már derék! Jó tett volt és nagy jutalmat kapott. E nélkül ki tudja, rá találtunk volna-e valaha Ágneskére? No de most jer-

föl is keresem. A gazdám ennek nagyon megörült és nemcsak maga küldött, hanem föl is irta röviden ezt az egész históriát,

tek velem. A gazdám megfogadta a haldokló Gergelynek, hogy rendbe hozza a dolgokat, a többi most már az ő dolga.

Kevés idő múlva ott voltak a derék orvosnál, ki nagyon megörült, mikor Ferkó elővezette a két testvért. Mindjárt el is mondott nekik mindent, amit tudniok kellett.

— Átvettem az öregtől az irásokat... itt van mind. Ebből kiviláglik, ki volt atyátok, anyátok. Szüleitek szegények voltak, de nagybátyátok, az öreg Gergely, annál gazdagabb. Szerencsétlen zsugori volt, a ki csak annak élt, hogy halomra gyűjtse a kincset. Ez most mind a tiétek. Gondoskodni fogok, hogy derék gyámapát kapjatok, a ki annak rendje szerint neveltetni fog titeket és ha nagykoruak lesztek, átveszitek vagyonotokat.

Ez mind meg is történt így, még pedig a bíróság magát a derék orvost bizta meg, hogy gyámajpok legyen az árváknak. Jobbat nem is kívánhattak volna.

De még valami történt. A kis Ágnes nem akarta, hogy az ő kedves Ferkó barátja ne részesüljön szerencséjükben.

— Mikor még együtt voltunk a madarak közt, úgy voltunk, mint testverek...

— És neki is része volt megmentésedben, szólt Dani. Legyen most is testvérünk, ne pedig inasunk.

Kérésökre gyámajpok Ferkót is kiemelte az inaskodásból és testvérökül neveltette. A két fiuból derék ifju lett, Ágneskéből kedves, szép leány és most mindhárman boldogan élnek, sokszor emlegetve, mily nagy jutalma lett annak, hogy Dani egy szegény, elkinzott komédiás leánykát megmentett.

VIZSGA ELŐTT ÉS UTÁN.

(Képpel a czimlapon.)

MENJ át velünk a lezckéken
Édes mamám, egyszer még!
Már egymást kikérdeztük,
Hanem az mind nem elég.

Elöl, hátul, közepéből
Szedd ki a kérdéseket,
És ne mindjárt segítsed ki
Fiadat, ha benn reked.

Szokjam hozzá gondolkozni
Még a vizsga alatt is;
Ti is velem, bábus Miczi,
És te nagyocska Maris.

Volt is haszna, foganatja
A mamai vizsgának:
Egy sem felelt oly jól, mint mi,
Akik oda kiálltak.

De mindnyájunk közt Mariska
Volt, ki legszebben felelt,
S kit a tanár örömünkre
Mindnyájunk fölé emelt.

TOLVAJ BANDA.

(Képpel a 408—409. lapokon.)

VALÓSÁGGAL az a, tolvaj banda, ámbár keze egyiknek sincs, csak négy lába. Nagyságra is akkorkák, hogy egy fél tuczat kényelmesen elférne a kabátom zsebében. De azért mégis csak ravasz tolvajok ezek a mezei törpe egérek.

Hogy igazságos legyenek, azt is mindjárt ki kell mondanom, hogy nagyon csinos, kedves piczi apróságok ezek a törpe egerek. Rokonai a házi egereknek, melyek annyi kárt okoznak a házban, konyhában és kamarában s melyek ellen a jó czicza olyan makaes harczot folytat. Miként a házi egér, úgy a mezei törpe egérke is pihen nappal és csak éjjel buvik elő, de ott marad kint a mezőn, kertben, és nem tolakodik a teli kamarába eleséget keresni; így aztán nincs is baja a veszedelmes cziczával s nehéz is elfogni. A fogságot különben türelmesen viseli, kivált ha tágas ketreczet kap. Mert nagyon fürge, nyughatatlan kis jószág, szeret ugrándozni és csak akkor igazán vidám, ha van tere mozogni. De ekkor aztán nagyon mulatságos az ő bohókás ugrándozásával.

A szabadban mindenféle magvakkal, de különösen gyümölcsfélével és legfőképp dióval, mogyoróval szeret táplálkozni. Pompás fogai vannak, a dió, mogyoró kemény héját pár pillanat alatt keresztül rágja és eljut a jó beléhez. Okoz is nagy pusztítást a dió fákon, mogyoró bokrokon. Pompásan tud fölkapaszkodni és mert olyan piczike és könnyűcske, a legvékonyabb ágacsán is végig sétálhat. Ha a gyümölcs mégis úgy függ, hogy el nem érheti, akkor hosszú farkával az ágba fogózva, lebecsátkozik hozzá és úgy rágicsálja, aztán nagyot lóditva magán, megint fön terem az ágon. Ha valami veszedelem fenyegeti, nem igen igyekszik futni. Tudja, hogy a milyen piczi, hát a legnagyobb gyorsasága is csekély, hamar utól érhetik. Ezért tehát inkább meglapul a fa

levelei közt és ez többnyire megmenekszik, mert olyan kicsike, hogy akármelyik falelél teljesen eltakarja szem elől. Ha azonban így is baj fenyegetné, leugrik a magasból is a földre s csekély levén a sulya, nem töri össze magát, hanem mindjárt talpra áll és odább fut, hogy valamely sűrű bokorban vagy föld repedésben elrejtőzzék.

Télen persze nem talál sem diót, sem mogyorót vagy másféle gyümölcsöt és ekkor nem ehetik semmit. De ezzel ő egy csöppet sem törődik. Ősz felé, mikor legtöbbször a jó érett gyümölcs, annyit torkoskodik, hogy kövérré lesz, mint a felfújt duda. Mikor aztán beáll a hideg, a mi kis egérkénk elrejtőzik jó mélyen a föld alá, összekuporodik és elalszik. Olyan pompásan alszik, hogy föl sem ébred egész télen át; már pedig a ki alszik, az nem kíván enni, még a legtorkosabb gyerekek sem. Csak mikor a tavaszi nap sugara átmelegíti a földet, akkor ébred föl egérkénk.

— Ejnye bizony, szinte megéheztem, gondolja.

Meg ám, de még le is soványodott a hosszú alvásban. Előbuvik rejtekéből és az enyhe tavaszi napon újra keres élelmet. Eleinte csak keveset talál, holmi tavalyi hulladékot, de aztán egyre több-több a gyümölcs s a kis tolvajok seregéstől indulnak prédára. Mire a nyárnak vége, ismét meghiznak annyira, hogy újra kibőjtölhetik a telet.

APRÓ MESÉK.

A csalogány és a pirók.

EGY EMBERNEK volt egy csalogánya és egy pirókja, melyek előtt a vadászindulót füttyülte minduntalan, mert szerette volna, ha betanulják.

A pirók csakhamar utána is füttyölte, de a csalogány éppen nem volt tanulékony s mindig a saját dalát füttyörszte.

— Ez mégis különös! mondá neki gazdája; te mennyivel szebben dalolsz mint a pirók s még ezt az egyszerű nótát se tudod megtanulni!

— Éppen azért, mert én szebben énekelek, viszonzá a csalogány, semmi kedvem sincs az utánzásra.

*

Az elégedettség titka.

Egy bizonyos olasz püspök híres volt jó kedvéről s meglegedett, boldog természetéről. Eletében sok megpróbáltatáson kellett keresztül mennie, de azért soha egy perczre sem hagyta el nyugodt kedélye, és soha nem panaszkodott balsorsa fölött. Volt egy jó barátja, ki nagy tisztelője volt a főpap e ritka erényének s megkérde tőle, hogy ugyan fejtse meg neki e folytonos meglegedettségének a titkát.

— Szíves örömet, viszonzá a jó öreg, hisz az egész csak abból áll, hogy szemeimnek mindig és mindenkor jó hasznát tudom venni.

Ezen még jobban elsodálkozott barátja és sürgette őt a rejtély megfejtésére.

— Megmondom tehát, mondá a püspök. Bárminő helyzetben vagyok: először is az égre tekintek s arra gondolok, hogy legfőbb törekvésemnek kell lenni itt alant oda eljuthatni s földi pályám megfutása után arra az áldott helyre magamat érdemessé tenni. Akkor a földre tekintek s elgondolom, mily csekélyke hely az, amelyet itt halálom után elfoglalok. Végre széttekintek a nagy világban az emberek között s azt látom, hogy hányan vannak, akik helyzetökben még annyira sem szerencsések mint én. Így jövök tudatára annak, hol rejlik az igazi boldogság, hol végződik minden földi nyomoruságunk s mily kevés okom van arra, hogy magamat emésszem vagy másoknak panaszkodjam.

(Németből.)

Irén néni.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XXXII. köt. 23-dik számában közölt betű-rejtvény megfejtése:

Báró Eötvös József.

Helyesen fejtették meg: Radnai József, Déri Helén, Surgóth Jenő, Schlesinger Herbert, Kazy István, Geduly Vilma, Darnay Erzs, Winkler Berta, Róza és Jenny, Bischitz Vilmos, Vajda Andor, Donáth Dezső, seregélyesi »Kis Lap«-egyesület, Weisz testvérek, Miskolczy Ida és Aranka, Ulmer Ilonka, Jelenik Etelka, Fábry Pista, Lászlófalvy E. Margit és Árpád, Máday Andor és Pista, Mikuleczky Ilonka, Cse-repes Gyula, Czinezár Mariska és Teréz, Lázár Ottó, Ferenczy Károly és Lajos, Mahr Gusztáv és Dezső, Groák Etel, Stein Malvine, Bruckner Gerő, Thüringer Tivadar és Ervin, Székely Ilonka, Erzsike, Géza és Zoltán, Gerlóczy Gizé, Károlyi Gyula, Polgár Jenő, Kovács Mariska, Lukovits Irén, Kűzler Gizella és Frigyes, Dubravitzky Biri és Imre, Demeter Dezső, Farkas Hermína, Etel és Giza, Kármán Ferencz, Erényi Helma, Gussmann Erzsé és Ilona, Grötschel Emma, Szalay Jolán és Margit, Springholz Mariska, Dózsa Bognár Margit, Novák Tivadar, Ernő és Imre, Redlich Ella, Mayer testvérek, Rajner Ilona, Schvarz Jolán, Müller Katicza, Pösch Gyula, Heller Ödön, Dezsán Péterke, Weisz Imre, Gebhardt Mariska, Beck Margit, Szél Anna, Kohn Alice, Uferbach Gizella, Prager Oszkár, Unger Margit, Balás Hugó (leveledet máskor ne porozd be. F. b.), Fischer Frida, Tobisch (?) Mária (nevedet ird le olvashatóan. F. b.), Polyák Bella, Perlaky Gizella és Elemér, Pittel Livia, Paula és Ludovika, Szalay Pista, Molnár Gusztó, Láncezy Etelka, Farkas Matild, Pollák Alfréd, Bede Gyula, Herskovics testvérek, Kelecsényi Ilonka, Seligmann Aranka, Véghely Sarolta, Kelemen Blanka, Latkóczy Etelke, Tersztyánszky Hedvig, Mandl Géza, B. Papp Juliska és Erzsike, Kaufmann Vilma és Róbert, Vigyázó Ferencz, Lackenbacher Jenny és Vilma, Chmel Margit, Jekelfalussy Irma és Beita, Goldschmied Malvine, Erneyi Ilona, Gyárfás Mariska, Szmrecsányi Géza (kinek az írása? F. b.), Riszdorfer Erzsike, Górká Sándor, Milassin Livia, Czech Aladár, Steuer Marczel, Heller Frida és Elek, Stark Ferencz, Weisz Dezső és Róza, Grünhut Szerena és Giza, Schvarcz Jenny és Ármin, Dunay Margitka, Bleyer Aranka, Szapáry Emi, Schlosser Sarolta, Krausz Olga és Ella, (azt csak nem akarjátok velem elhitetni, hogy Dezsőnek annyi a dolga, hogy még a nevét, őt betűt, sincs ideje leírni? F. b.) Buzáth Mariska, Pazár testvérek, Forberger Bandi, Gosztonyi Klára, Kun Tibor és Árpád, Andorka Emma,

Gánzl Ilona és Annuska, Veitzendorfer Ilonka, Krakauer Jolán, Blanka és Vilmos, Lusztig Fanni, Magassy Dénes, Heller Ágoston, Várnay Ernő, Szilágyi Margit, Kirchmayer Paula és Ödön, Keczer Stefánia, Kolossy Ilonka, Rechnitz Henrik és Izidor, Beyer Anna, Obláth Eveline, Harrach Elza, Rott Adél és Miksa, Mariássy Margit és Tivadar, Györfly Ilona, Weisz Lajos és Géza, Geiger Jenő, Tripolszky Gábor, Debreczeni Ilona, Englthaler László, Weigl Mariska, Feischl Jenő, Tripolszky Mariska, Bernáth Béla, Schermann testvérek, Tomcsányi Mór és Pál, Lang Francziska, Eisenstädter Olga, Hönig Szidi és Lajos, Szabó Irénke, Perlmutter Giza és Dóra (részben), Duschnitz Birike, Thuróczy Mariska, Wassermann Gizella, Mariska és Ilonka, Deutsch Valerie, Tausig Hugó, Faschó-Moys Marianne, Bukovszky Margit, Mauks Ernő, Sonnenschein Etelka, Jancsó Károly, Gömöry Béla, Kormos Mariska és Feri, Spitzer Hedvig és Ernő, Grosz Teréz, Sarbó Elza.

*

A »KIS LAP« XXXII. köt. 23-dik számában közölt tréfás kérdések megfejtése:

Virgács (korbács), **Félegyház** (jó a Hadház, Nyiregyház és megfelel a városház is.)

Helyesen fejtették meg: Székely Ilonka, Erzsike, Géza és Zoltán, Gussmann Erzszi és Ilona, Farkas Hermína, Etel és Giza, Mandl Géza, Polyák Bella, Szalay Pista, Molnár Gusztó, Gerlőczy Gizzi, B. Papp Juliska és Erzsike, Kaufmann Vilma és Róbert, Jekelfalussy Irma és Berta, Springholz Mariska, Cserepes Gyula, Mikuleczky Ilonka, Kűszler Gizella és Frigyes, Müller Katicza, Beck Margit, Kohn Alice, Fischer Frida, Steiner Boriska, Unger Margit, Winkler Berta, Róza és Jenny, Pollák Alfréd, Seligmann Aranka, Farkas Matild, Bede Gyula, Jelenik Etelka, Fábry Pista, Weisz Lujza és Jenő, seregélyesi »Kis Lap«-egyesület, Lázár Ottó, Thiringer Tivadar és Ervin, Groák Etel, Mahr Gusztáv és Dezső, Ferenczi Károly és Lajos, Demeter Dezső, Redlich Ella, Novák Tivadar, Ernő és Imre, Gebhardt Mariska, Mandel Sándor, Dezsán Péterke, Heller Ödön, Weisz Imre, Rothermann Károly, Préger Oszkár, Uferbach Gizella, Tobisch Mária, Keczer Stefánia, Kirchmayer Paula és Ödön (részben; mért félne a gyermek a kovácsból? F. b.), Heller Ágoston, Krakauer Jolán, Blanka és Vilmos, Lusztig Fanni, Gánzl Ilona és Annuska, Gosztonyi Klára, Buzáth Mariska, Krause Olga és Ella, Szapáry Emi, Schlosser Sarolta, Weisz Béla és Kornélia, Dunay Margitka, Grünhut Szerén és Giza, Górká Sándor, Schvarcz Jenny és Armin

(részben; a kalapács sem valami ijesztő, büntető eszköz. F. b.), Lang Francziska, Schermann testvérek, Bernáth Béla, Englthaler László, Weisz Lajos és Géza, Leopold Margit és Irénke, Tausig Hugó, Wassermann Gizella, Mariska és Ilonka, Sonnenschein Etelka, Grosz Teréz, Sarbó Elza.

KÉPREJTVÉNY.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Csontoss Aladár. Épen kapóra jelentek meg részetekre »Kis aranykert« czímen a *Pósa* Lajos, ismert költőnek kedves gyermekversei, több csinos rajzzal. Megrendelhető a *Singer és Wolfner* könyvkereskedő czégnél. (Andrássy-ut 10.) — **Jelenik Etelka.** Megvizsgálok, s ha hiba történt, segíték róla. Örültem volna, ha a szigeten megszólítasz. — **Schwarz Pál és Emil.** A közösen sujtott kárvallottak között egyarányosan osztjuk ki a könyör-adományokat. Hisz magyar testvéreink valamennyen! Ha a rejtvény közlése meg volt ígérve, úgy az meg is lesz. De sort kell tartanom s elöttetek még jócskán vannak. — **Harmath Lajos.** Ügyes; de hát azok, akik nem tudnak francziául, hogyan fejtsek meg? — **Krause testvérek.** A küldeményt köszönettel vettem s már át is adtam. — **Ország testvérek.** Szívesen megfelelek a méltányos kérésnek, de ezt csak a *szülék* nevében tehetem. — **Békésre.** A f. h. 6. ott rendezett jótékony czélu előadás szindarabjainak szerzőit kár volt elhallgatni, valamint az eredmény közlését is szívesen vettem volna. A beküldő azt is tudhatná (írásából látom: nem gyermek már), hogy küldeményét nem a kiadó hivatalhoz kellett volna intéznie. — **Gerlőczy Gizike.** Sajátkezű leveledet már csak azért is várom mentül előbb, mivel meg fogom érteni belőle, hogy már fölgyógyultál. — **Springholz Mariska.** Csak tiz éves vagy s már hét éve, hogy szenvedsz. Bizony nagyon megilletődtem rajta. Jól esik tudnom, hogy bánatos helyzetekben legnagyobb örömedre szolgál a »Kis Lap«. Neked is gyors és gyökeres javulást kívánok s velem bizonyára minden olvasó társad, akiket oly szívesen üdvözöltél. Művecskéidet küldjed be, s ha arra valók, közölni fogom. A tréfás kérdések mellől kifelejtetted a

megfejtést. — **Kis Pál.** A betűrejtvények nagyon is könnyűek. A háromszögű rejtvénynek megfejtését nem közölted. — **Bleyer Aranka.** Most minden rendén van. Amaz oldalról forró köszönetet nyilvánítanak általam neked. — **Kovács Honka.** Az illető rovatban részletesen ki van mutatva. — **Steiner Boriska.** Kitünő osztályozásodat örvendő tudomásul veszem. Csütörtökön vártalak Jánoskával. — **Lászlófalvy testvérek.** Meg fog jelenni. — **Kármán Ferencz.** Amit a névből felhasználnál, jól használtad föl. De még mennyi telt volna belőle! Kimaradtak ezek: anya, had, hus, hám, huny, más, iny, stb. Nem oda való pedig a Duna, mert magyarbar az *ny*-t egy betűnek kell tekintenünk. Ezzel az engedménnyel még többet hozhatnál ki abból a névből: ott az Anna, manna, Diana, Tamás stb. Ezen utmutatás szerint dolgozd ki még egyszer. — **Holzer Lajos.** Meg fog jelenni. — **Fuchs Irén.** Ha úgy van, amint sejtettem, mi értelmű volt annak a sok névnek? Mit keres valakinek a neve oly munka alatt, melyet nemcsak hogy nem szerkesztett, de annak megírásába be sem folyt? Nem sokára meg fog jelenni. — **Krasa testvérek.** Csak lapozgassatok visszafelé a »Kis Lap«-ban, s nemcsak a Forgó bácsi postájában, de külön czikkben megírva fogjátok találni, hogy czélja és haszna az elhasznált levélbélyegeknél az, ami általán minden gyűjteményé: a művelődés történetéhez anyagot és adatokat szolgáltatni. — **Vagyon Lucy.** Meghitt, családias körben a bizalmas »magázás« ellen nincs kifogásom. Levélben nem találok helyén valónak. — **Schermann testvérek.** A könyvek ott elkelnének; de mert ellensége vagyok annak, hogy azokon a könyveken, amelyekből ifjuságunk ismereteit merítettük, tulajdunk: nem szölok. — **Hajós Irén.** A költő nevét is illenék tán a rejtvény hegyébe tűznünk. — **Lackenbacher testvérek.** Biz a ti munkácskátok még nem a nyilvánosság elébe való. — **Schweiger testvérek.** Ha a »Jótékony« rovatában nem volt kimutatva, nem kaptam. Sokan csak egyszerű levélben küldenek pénzt. Magukra vessenek, ha a kockáztatott pénz meg nem érkezik. Még az ajánlott leveleknél is csak a levélért vállal kezességet a posta, de nem azért, ami benne foglaltatik. Legjobb, leg-rövidebb s legbiztosabb az utalvány. — **Szilágyi Margit.** Fölszólításom értelmében nem tehetek különbséget a kárvallottak között. — **Szapáry Emi.** Besoroztam. — **Riszdorfer Erzsike.** A leírásban szivesebben vettem volna a híres völgy rajzát, mint annak vázlatos előadását, amit nagy költőnk Vörösmarty Mihály oly szépen énekelt meg. — **Beyer Anna.** Átadtam, köszönet. — **Borsodi Erzsike.** Bocsánatot kérsz, mert rövid levelet írsz? Inkább akkor mentegetőznél, ha hosszát írnál; bátor a hosszút is szivesen el-

olvasom, csak legyen tartalma. Bélát üdvözlöm. — **G. I.** Multkori figyelmeztetésünket újlag figyelmébe ajánljuk. — **Stark Ferencz.** Küldeni küldheted. Ha olvastam, itélek. — **Prágay Ödön.** Versikéid ugyan nem közölni valók, de egy-egy jó részletet leltem bennök. Majd egyszer, ha gondolataid számára meglelted a kellő formát, s e nélkül szépirodalmi mű nem lehet el, fogsz nyújtani bevaló műveket is. De addig: csak irjad s aztán szépen zárd el a fiókban. — **Körmendy testvérek.** Nem kaptam. — **Schwarz testvérek.** A dús küldeményt átadtam annak, a kit illet, s a ki szívből köszöni a megemlékezést. — **Königstein Adél.** Kívánságod szerint cselekedtem. — **Pollák Alfréd.** Nem csak tetemesen megszépült írásodban, de ügyes levélkédben is örömem tellett. Csak így haladj minden jóban előre s mutass példát Dezső vitéznek. Mindnyájatoknak ölelés. — **F.-Moys Marianne.** A rejtvénykét megrajzoltatom; szeretetreméltó soraidat élvezettel olvastam. — **Gréger Szeréna.** A »K. L.« hívének bátran megmaradhatsz még egy darabig. Való-e még neked? Erre magad adhatod meg a legilletékesebb választ. Ha sem szórakozást, sem okulást nem merithetsz belőle többé, válj meg tőle. A serdültebb ifjuságnak szánt »Magyar Ifjuság« legjobban fog megfelelni. Szerkeszti: Kürthy Emil, Kigyó-uteza 2. sz. — **Spitzer testvérek.** Vizsgád szép eredménye dicséretetekre válik. Hedvig is letette az ev. gymnasiumi vizsgát? Mert a levél alatt ketten vagytok. — **R. J.** Névtelen levélre nincs válaszom. — **Szentkirályi testvérek.** Bár a leg-összebb részvétellel vagyok fájdalmas veszteségetek iránt, a boldogult kedves ifju, koránál fogva, már kívül esik a »K. L.« körén. Hiszen, gyermekeiket bemutatva, olyan mamák járnak el hozzám, akik valamikor szintén az én kis olvasóim voltak. A jó Isten őket soká éltesse, de ha netalán ezen régi híveim közül szőlítana ki egyet a halál az élők sorából, csak nem emlékezhetnék meg róluk a »K. L.«, amely *gyermeklap.* — **Dezsán Péter.** Sikerednek tiszta szívből örvendek. — *Több rendbeli elbeszélést, rejtvényt, stb., melyet itt egyenkint elő nem sorolok, egy s más okból nem közölhetek.*

BÜNTETÉS.

Sz. Gy. és V. P. Ö., J. K., M. R., Zs. A., Cz. M. leveleit, melyek rongyos szélű papirosra vannak írva, tekintetbe nem vehetem. F. b.

Kis Értesítő.

Mig újból a Bölcsőde felé terelném vissza jó szíveteket, mely most könyör-

adományaival a tűz által elpusztult családok fölségelésére siet, közlöm e helyen a harmadik gyűjtésről szóló okiratot:

Nyugtatóvány

Egy száz frt — krról o. é., mely összeget Forgó bácsi „Kis Lap”-ja olvasóinak adakozásából az Ő Felsége Erzsébet királynéknak legmagasabb védelme alatt álló „Pesti első bölcsőde-egylet” pénztárába, készpénzben hiánytalanul lefizetett.

Budapesten, június 4. 1887.

Adler Antalné,
az első bölcsőde pénztárnoka.

azaz: 100 frt.

Ezen nyugtatóványhoz mellékelve volt a következő levél:

»Miköz a Forgó bácsi „Kis Lap”-ja olvasóinak adományaiából a »Pesti Első Bölcsőde Egylet» javára szánt egy száz forintból szóló pénztári nyugtatóványt ide csatolom, felhasználom az alkalmat, hogy egyletünk iránt ezúttal is tanúsított jótételemeért hálátat nyilvánítsam. — Egyúttal van szerencsém Érkönyveinket 1883-tól kezdve tisztelettel megküldeni, melyekből megértetni méltóztatik, hogy a „Kis Lap” olvasóinak eddigi adományai

1883-ban 280 frt

1885-ben 145 »

1887-ben 100 »

525 frt.

mint alapítvány van elszámolva és nyilváníttartva.

Budapesten, 1887. június 9.

(PH)

Adler Antalné,
az egylet pénztárnoka.

Jótékonyág.

Eperjes, N.-Károly, Toroczko, Ruszkabánya és Kurtics tüzkárosultjainak javára: ifj. Bay István és Gy. (?) 1 frt., Genesy Ella

és Ferencz 1 frt., Brodszky Irén és Margit 2 frt., Kolossy Ilonka gyűjtése 14 frt., (Egyes adakozók: Radics Pistuka 50 kr., Kolossy Olguska 30 kr., Danilovich Vicsuska 50 kr., Danilovics Gyuszika 50 kr., Berkó Ilona 30 kr., Lapsánszky Anna 50 kr., Mártonffy Béla 30 kr., Mártonffy Lajos 30 kr., Kászonyi 1 frt., Szuhányi Náka 20 kr., Ficzere Irma és Sarolta 30 kr., Buzáth Pannika és Sarolta 50 kr., N. N. 50 kr., Kósa Kálmán 1 frt., Frantz Etelka és Piroska 1 frt 40 kr., Nanásy Gyula 30 kr., Babócsay Jolán 15 kr., Babócsay Margit 15 kr., Köllner Kornél 30 kr., Köllner Lajos 20 kr., N. N. 20 kr., Babics Béla 1 frt., Szilágyi Erzsike 30 kr., Holló Géza 40 kr., Olga, Julcsa, Matild 90 kr. Horváth Jenő 20 kr., N. N. 50 kr., Belánszky Elvira 50 kr., Kolossy Ilonka 50 kr. — Szilágyi Margitgyűjtése 8 frt. (Egyes adakozók: Fogler Jánosné 1 frt., Szomor Lajosné 1 frt., Szilágyi Virgílné 1 frt., Szilágyi Virgil 1 frt., Szilágyi Emilné 1 frt., Szilágyi Emil 1 frt., Szilágyi Margit 50 kr., Szilágyi Bandi 50 kr., Szilágyi Gábor 50 kr., Szilágyi Victor 50 kr.) — Resofszky Emil gyűjtése 5 frt 30 kr. (Egyes adakozók: Deutsch Teréz 20 kr., Dezső Samu 40 kr., D. S. 50 kr., Finaly Hugó 30 kr., F. J. 40 kr., Groszman Vilmos 1 frt., N. N. 20 kr., Resofszky Béla 20 kr., Resofszky Emil 25 kr., Resofszky Viktor 20 kr., Spitzer Zsigmond 50 kr., Steiner Riza 20 kr., báró Tunkel Ottó 95 kr.) — Körmeny Elvira 1 frt., Fuchs Irén, Schwartz Berta és Irén 1 frt 50 kr., Krausz Rozina és Kohn Riza gyűjtése 8 frt 38 kr. (Egyes adakozások: Krausz Riza 50 kr., Krausz Dezső 30 kr., Kohn Rozina 30 kr., Klein Serena 20 kr., Bruck Lina 20 kr., Lusztig Géza 10 kr., Hauzer Margit 10 kr., Kanitz Malvina 40 kr., Kohn Miklós 30 kr., Labaly (?) István 20 kr., Farkas Teréz 10 kr., Bruck Berta 10 kr., Bruck Frigyes 40 kr., Janitsáry testvérek 60 kr., Veisz család 80 kr., Organ (?) L. 40 kr., Kultsár Ferencz 5 kr., Göhlner Hermina 40 kr., Borza József rendőr 10 kr., Steiner Teréz 10 kr., Daits Jakab 10 kr., Strosser (?) Ilona 20 kr., Strosser Ödön 20 kr., Deutsch Sándor 10 kr.,

Bájó (?) Illés 10 kr., Lustig Salamon 10 kr.,
 Helebrand János 20 kr., Léner János 5 kr.,
 Bárdossy Imréné 40 kr., Molnár Évi 6 kr.,
 Scheibel Jakab 10 kr., Deutsch Ignác 10 kr.,
 Král Ferenczné 10 kr., ifjú Szabó György
 5 kr., Kohn Gyula 20 kr., Kohn Manó 20 kr.,
 Weinberger Imre 20 kr., Kohn Rudolf 20 kr.,

Kohn Antal 7 kr.) — *Georgevits* Janka és
 Guido 2 frt.

Ezen adakozások ki vannak mutatva a
 »P. Napló« című napilapban.

Az *Ég áldása* legyen a kegyes ada-
 kozókon.
Forgó bácsi.

A „Kis Lap“ t. előfizetőihez!

HARMINCZHARMADSZOR nyulok tollamhoz, hogy a „Kis Lap“ előfizetőihez felhí-
 intéztek, kis híveimet sorakozásra szólítsam fel. Másfél évtizednél hosszabb idő alatt
 egymást felváltó új meg új tábor gyűlt a „Kis Lap“ zászlaja alá, egyre növekedve
 s egyre nagyobb bizalommal és ragaszkodással **Forgó bácsi**hoz, kit ma már szép ha-
 zánk egész magyar gyermekvilága legjobb barátjának, oktató és szórakoztató rendes heti
 látogatójának ismer.

Most, hogy a „Kis Lap“ harminczkettedik kötete végéhez közeledik, szinte fölös-
 leges is figyelmeztetnem kis híveimet, hogy a jövő hóval kezdődő második félévben új sora-
 kozásukat várom a „Kis Lap“-nak következő, immár **harminczharmadik** kötetéhez.
 Tudom, eddigi hű kis olvasóimat mind együtt találok s számosan lesznek, a kik új társakat
 is gyűjtenek a „Kis Lap“ zászlaja alá, hogy, ami nekik kellemes órákat szerez, abban
 mások is részesüljenek. Minél nagyobb a kis olvasók serege, annál nagyobb örömmel igyek-
 szik **Forgó bácsi** kívánságaik mentül teljesebb kielégítésére, annál nagyobb örömeik telik
 majd nekik is a „Kis Lap“-ban.

Az új, harminczharmadik kötet ismét közölni fog egy **hosszabb elbeszélést**,
 melyet számos kép fog kísérni, miután kis olvasóim tetszését annyira megnyerték a képekkel
 ellátott elbeszélések. A többi rovatok eddigi változatosságukban maradnak: kisebb **elbe-
 szélések, mesék, közben ismeretterjesztő cikkek** s minden számban több **köl-
 temény**, mindez számos képpel. A **rejtvények, feladványok, játékonyság** rovatai
 és **Forgó bácsi postájá**z ezentul is fenn fogják tartani a sűrű érintkezést **Forgó**
 bácsi és kis olvasói közt.

A „Kis Lap“ meggyökerezve és megizmosodva várja kis hívei seregének új sorako-
 zását. Addig is szívből üdvözlő mindnyájatokat igaz hivetek

Forgó bácsi.

A „Kis Lap“ kiadó hivatala kéri a t. előfizetőket, szíveskedjenek megrendelésü-
 ket mielőbb beküldeni, hogy a lap pontos szétküldése fennakadást ne szenvedjen.

A „Kis Lap“ előfizetési ára :

Negyedévre	1 frt 40 kr.
Félévre	2 „ 80 „
Egész évre	5 „ 60 „

Az előfizetések, melyeknél legcélszerűbb a postai utalványok használata, a
 „Kis Lap“ kiadóhivatalához, (Budapest, Ferencziek tere, 3. sz. Athenaeum-épület) inté-
 zendők.

A „KIS LAP“ kiadó-hivatala.

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi.** Kiadó-hivatal: Budapest, Ferencziek tere 3-ik sz., Athenaeum-épület
 Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r. társulat Budapesten.